

Скритата история на стих четиридесети — числото деветнадесет

Второто горко — Част шеста

Jeff Pippenger
2026-07-20

Книгите на Данаил и Откровение се допълват взаимно, което означава, че заедно се усъвършенстват.

„В Откровението всички книги на Библията се срещат и завършват. Тук се намира допълнението към книгата на Даниил.“ Деяния на апостолите, 585.

Царствата на библейското пророчество трябва да бъдат във фокуса на изследователя на пророчествата, защото именно там е преди всичко изложена външната история на последните дни.

„Далеч по-добре е да се научат, в светлината на Божието слово, причините, които определят възхода и падението на царствата. Нека младежта изучава тези свидетелства и да види как истинското благоденствие на народите е било неразривно свързано с приемането на божествените принципи. Нека тя изучава историята на великите реформаторски движения и да види колко често тези принципи, макар и презирани и мразени, а техните защитници довеждани в тъмница и на ешафода, именно чрез самите тези жертви са тържествували.“ Възпитание, с. 238.

Свещените истории, било то „великите реформаторски движения“ или „възходът и падението на царства“, са въпрос на живот и смърт в Божието Слово. Павел записва във 2 Солунци, глава втора, че онези, които не обичат истината и които след това приемат силно заблуждение, постъпват така, защото са избрали да отхвърлят вестта, която Павел посочва в този пасаж. Пасажът разкрива връзката между езическия Рим и папския Рим, която е също така връзката между Пергам и Тиатир, а също и връзката между желязото и глината, както и връзката между змея и звяра. Възходът на папския Рим, представен чрез Тиатир, и падението на езическия Рим, представено чрез Пергам, е истина, която онези, които приемат силно заблуждение, мразят.

В милеритската история спорът между милеритите и протестантите, който намери място върху пионерската карта от 1843 г., беше относно това коя историческа сила е представена като „разбойниците на твоя народ“ в четиринадесети стих на Даниил единадесета глава. Дали разбойниците бяха въздигането на езическия Рим, както поддържаха милеритите, или падането на Селевкидите, както твърдяха протестантите?

„На всеки народ, който е излязъл на сцената на действието, е било позволено да заеме своето място на земята, за да се види дали ще изпълни намерението на „Бодърствуващия и Светия“. Пророчеството е проследило възхода и падението на великите световни

империи — Вавилон, Мидо-Персия, Гърция и Рим. С всяка от тях, както и с народи с по-малка мощ, историята се е повтаряла. Всяка е имала своя период на изпитание, всяка се е провалила, славата ѝ е помръкнала, силата ѝ е отминала и мястото ѝ е било заето от друга....“

„От възхода и падението на народите, както е ясно разкрито на страниците на Светото Писание, те трябва да се научат колко безстойностна е самата външна и светска слава. Вавилон, с цялата си мощ и великолепия, подобие на които нашият свят оттогава не е виждал — мощ и великолепия, които на хората от онова време са изглеждали тъй устойчиви и трайни — колко напълно е отминал! Като „цвета на тревата“ той е загинал. Така загива всичко, което няма Бога за своя основа. Само онова, което е свързано с Неговата цел и изразява Неговия характер, може да устои. Неговите принципи са единствените непоколебими неща, които нашият свят познава.“ Възпитание, 177, 184.

Библейската история е видението, за което Соломон каза, че при липса на него народът загива. Милеритите разпознаха и прогласиха стоте и петдесет години, представени като „пет месеца“ в девета глава на Откровението, стихове пет и десет, но не изследваха в дълбочина историята, представена в деветата глава на Откровението. Те правилно определиха петте месеца от десети стих, но очевидно смятаха, че понеже и пети, и десети стих съдържат израза „пет месеца“, той просто представлява подчертаване на пророчеството за мъчението, представено и в двата стиха. Сега лесно може да се покаже, че когато в пети стих са представени „пет месеца“, това означава сто и петдесет години, започнали със смъртта на Мохамед през 632 г. и завършили през 782 г. с унижението на императрица Ирина от Византийската, или Източната Римска империя.

Пионерите бяха прави в приложението си на десети стих към битката при Никомидия на 27 юли 1299 г. като начало на сто и петдесетте години, завършили с унижението на последния Константин, царувал в Константинопол, на 27 юли 1449 г. Ред по ред, период от сто и петдесет години посочва световния ислям, представен както от първото горко — исляма на Арабия, така и от второто горко — исляма на Турция. Ислямът, който унижи както императора, така и императрицата заедно, обозначава световния ислям, който завладява царство, състоящо се от жена, представена от Ирина, и от мъж, представен от последния Константин.

В рамките на сто и петдесетте години, които завършват с унижението на Ирина, арабският ислям поема контрол над областта или територията на Византия, оставяйки Ирина в такова унижено положение, че тя бе принудена да плаща данък в продължение на три години, наред с други налози. Когато настъпи унижението на Константин Последния, то отбеляза началото на четиригодишен период, който завършва с обсада и падането на столицата на източния Рим. И в двата случая това бе ислямът — арабският ислям за Ирина и турският ислям за Константин Последния. В последните дни световният ислям, представен чрез двамата свидетели на арабския и турския ислям, изложени в първата и втората скръб; първо ще завладее територията, а след това столицата. Политическото образувание на последните дни, представено от Константин на източния Рим, е символично съчетано с религиозното

образуване на последните дни, представено от Ирина на източния Рим. Употребявам изрази „политическо и религиозно образуване“, за да посоча, че символът на образа на звяра се проявява първо в Съединените щати, а след това в света. Образът на звяра е символичният брак на Константин и Ирина, които и двамата са унижени, като губят своята територия и столица от исляма.

Техният брак се установява чрез съпоставяне на двете истории и бе предобразен от брака между Констанция и Лициний през 313 г., когато бе въведен Миланският едикт, и символичната църква на Смирна приключи, а символичната църква на Пергам започна. Онези, които Павел определя като приемащи силно заблуждение, отказват да видят Павловата предупредителна вест, която включва отстъплението, преди да бъде открит човекът на греха. Отстъплението се осъществява в историята на Пергам, а човекът на греха бе открит през 538 г., когато започна църквата на Тиатир.

Никой да не ви измами по никакъв начин; защото онзи ден няма да дойде, докато първо не настъпи отстъплението и не се открие човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и превъзнася над всичко, що се нарича Бог или на което се отдава поклонение; тъй щото той, като Бог, сяда в Божия храм и представя себе си за Бог. 2 Солунци 2:3, 4.

Историята на Източен Рим предоставя две свидетелства за пророческата истина, която е представена и в символичната връзка на Източен Рим със Западен Рим. В тази връзка Западен Рим е църквата, а Източен Рим е държавата. Рим е съчетание от църква и държава, представено като желязо и глина във втора глава на Данииел.

Една причина, поради която може убедително да се види, че в последните дни световният ислям идва срещу сила, представена като съчетание на църква и държава, като завладява нейната територия и столица, се подкрепя от още две свидетелства от свещената история на Откровение девета глава. Осман завладя територията на Никомидия на 27 юли 1299 г., а след това, две години по-късно, през 1301 г., завладя и територията на Никея. Неговият син завладя столичния град Никея през 1331 г., а същият този син завладя столичния град Никомидия след четиригодишна обсада, приключила през 1337 г. Пионерите отбелязаха 27 юли 1299 г. във връзка с Осман, но никога не разгледаха следващата битка — битката при Никея — като историческата втора стъпка към установяването на Османската империя. 27 юли 1299 г. беше първата от няколко стъпки към достигането до неделния закон. Първите две стъпки на турския ислям определиха началото на едно пророчество, което завърши през 1449 г., после отново през 1840 г., после отново на 11 септември и после отново на 31 декември 2023 г.

Първата от тези две стъпки бележеше не само началото на сто и петдесет години, но също така бележеше и началото на тридесет и осем години. Тя започна с това, че Осман завзе територията на Никомидия, и завърши тридесет и осем години по-късно, когато синът на Осман превзе столичния град Никомидия в края на четиригодишна обсада през 1337 г. Числото тридесет и осем представлява „издигане“ и първоначалната стъпка на Осман при завземането на територията бележеше издигането на турския ислям. В тази първа стъпка от

тридесет и осем години една „четиригодишна“ обсада отбелязва заключението. В последната стъпка от сто и петдесетте години е нанесено унижението и четири години по-късно, през 1453 г., е превзета столицата на Източния Рим.

Дали това са били османските турци през 1453 г., или синът на Осман, който превзема и Никомедия през 1337 г., и Никея през 1331 г., и в трите случая всяка столица в определен момент от историята е служила като столица на източния Рим. И трите линии посочват завоюването на източния Рим. Всяка от тези три линии показва как ислямът завладява първо територията, а след това столицата на източния Рим. Името и на трите столици е същото като името на територията. Всяка от трите линии има различни алфа и омега исторически фигури. Докато се посочва взаимоотношение между църква и държава чрез унижението от исляма както на императора, така и на императрицата, пророческото унижение свързва техните линии със западния Рим, който също бе унижен от Константин Велики, когато през 330 г. той избра Константинопол пред град Рим. Окончателното унижение на западния Рим настъпи през 476 г. с последния император, а оттогава нататък той продължи бързо да запада.

Западният Рим по отношение на източния Рим беше църквата; изтокът беше държавата. Унижение в началото през 330 г., после унижение през 476 г., а след това през 782 г., и отново през 1449 г. Линия на унижение, започваща с разделянето на едно царство, последвана през 476 г. от унижението на загубата на императора, а следователно и на империята, само за да бъде последвана от исляма, който донесе унижение първо на територията на изтока през 782 г., а след това на столицата на изтока през 1453 г.

Ислямът в библейското пророчество изважда на светло линията както на източния, така и на западния Рим, а светлината, която Ислямът произвежда днес, е в съгласие с, но далеч надхвърля онова основополагащо осветление относно Исляма, което Ислямът беше за милеритските пионери. Изпитателното време, което започна през 2024 г. с въпроса кои са „грабителите от твоя народ, които утвърждават видението“, беше алфата на изпитателния период, а сега, в края на изпитателния период, светлина от темата за Исляма от деветата глава на Откровение прибавя свидетели за западния и източния Рим, които никога не са били изследвани до тези настоящи последни дни.

Пророческите линии на исляма, представени в девета до единадесета глава, събират заедно линиите на историята, намиращи се в стихове десети до шестнадесети на Даниил единадесета глава, като предоставят свидетелства, които се свързват с линии, вече разглеждани в тези статии. Но в рамките на пророческата илюстрация за възхода на исляма се съдържа и възходът както на движението на милеритите, така и на движението на сто четиридесет и четирите хиляди. Два четиригодишни периода, здраво поставени в рамките на и като част от времевите пророчества на Откровение девета глава, дават свидетелство за четирите години от 1840 до 1844. През 1844 г. пророческото време вече не съществува, така че символичният четиригодишен период се определя от своите пророчески характеристики, а не от времето. Първият четиригодишен период посочва как ислямът завладява Никомидия, бившата източноримска столица, през 1337 г., тридесет и осем години след като баща му

завладява територията. Вторият период от четири години посочва унижението на политическите и религиозните владетели на източните Римове през 1449 г., причинено от исляма, а третият период от четири години посочва славно проявление на Божията сила, когато ангелът, който освети земята със своята слава, слезе на 11 август 1840 г.

Милеристката история на първия и втория ангел съответства на историята на третия ангел по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Това последно дело на запечатване е изглаждането на греха; то е съчетаването на Божественото с човешкото и се извършва по време на война, която бива довеждана от исляма.

И той отвори бездънната яма; и от ямата се издигна дим като дима на голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха поради дима от ямата. И от дима излязоха скакалци по земята; и на тях бе дадена власт, както скорпионите на земята имат власт. И им бе заповядано да не повреждат тревата на земята, нито каквато и да е зеленина, нито каквото и да е дърво, а само онези човеци, които нямат Божия печат на челата си.
Откровение 9:2–4.

Съвършеното изпълнение на всяко пророчество е в последните дни, следователно този пасаж посочва запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Пророчеството за исляма в Откровение девета глава предоставя историческия ключ, чрез който в историята, достигнала своята кулминация на 11 август 1840 г., когато ислямът бе възпрян, се съчетава най-пълната илюстрация на силата, която утвърждава видението. От този момент нататък свидетелството на Откровение девета глава се простира в десета глава и в историята на първия и втория ангел. После, в единадесета глава, третото горко идва внезапно при неделния закон, когато започва силният вик на третия ангел. Девета глава е ключът за исляма при подреждането на възхода и падението на царствата, изложени в Даниил и Откровението. Десета и единадесета глава посочват опитността на сто четиридесет и четирите хиляди мъдри девици. Девета глава посочва символа, който утвърждава външното видение, а десета и единадесета глава посочват вътрешното видение, свързано със следването на Агнето в Пресвятото място.

Откровение, глава десета, започва с Христос като могъщия ангел, който слиза с разгърната малка книжка. Това събитие се изпълни на 11 август 1840 година при завършека на пророчеството от Откровение девета глава, което определя триста деветдесет и една години и петнадесет дни. Откровение десета глава представя по-нататъшната история, докато вестта не стана горчива в стомаха на Йоан на 22 октомври 1844 година. Четирите години от 1840 до 1844 започват с идването на първия ангел и завършват с идването на третия ангел. Тези четири години, които последваха след изпълнението на 11 август 1840 година, бяха предобразени от четири години — от 27 юли 1449 до 1453 година — в началото на триста деветдесет и една години и петнадесет дни. И двата тези четиригодишни периода се съотнасят към четирите години на обсадата на Никомидия от 1333 до 1337 година. Символично Източният Рим беше завладян от исляма три пъти. Първият път беше при обсадата на Никея през 1331 година, после при четиригодишната обсада на Никомидия през 1337 година и след това при обсадата на Константинопол през 1453 година.

Диоклетиан законово разделя Рим на изток и запад през 293 г., а Константин пророчески разделя Рим на изток и запад през 330 г. През 395 г., при смъртта на император Теодосий I, империята е формално и окончателно разделена, тъй като той завещава изтока и запада на двамата си синове. Католическата църква се разделя на изток и запад през 1054 г. при „великата схизма“. Разделението е постепенно, както и последващият упадък. Това разделение остава и до днес. В рамките на петдесет години от тази дата западната църква в Рим започва приблизително двестагодишен период на кръстоносни походи срещу исляма. Западният Рим пада, когато губи последния си император през 476 г. Източният Рим пада през 1453 г. Папският Рим пада през 1798 г. Езическият Рим се разделя на изток и запад през 293, 330 и 395 г. Папският Рим се разделя на изток и запад през 1054 г. Сестра Уайт определя възхода и падението на царства като основна отправна точка в изучаването на Божието слово.

Царствата, които са изведени на светлината на историята от девета глава на Откровението, засилват довода, че именно Рим утвърждава видението. Пророческата връзка между исляма и сто четиридесет и четирите хиляди е доказателство, че вестта на среднощния вик, която беше предобразена чрез влизането на Христос в Йерусалим, възседнал ослица, е представена чрез времево пророчество, което започна по времето на първото горко, продължи във втората част на пророчеството при второто горко и достигна своето изпълнение в четиригодишната история, в която Милеритското движение на първия и втория ангел започна с изпълнението именно на това пророчество. Пророчеството започна със символа „тридесет и осем и две години“ (1299 и 1301), отбелязващ възхода на исляма, и завърши със символа „тридесет и осем и две години“ (1838 и 1840), отбелязващ възхода на милеритите.

През 1844 г., при завършека на четиригодишния период на милеритите, който бе предобразен чрез обсадата от 1333 до 1337 г. и от 1449 г. до обсадата от 1453 г., пророческото време вече не следваше да се прилага. Издигането на знамето на сто четиридесет и четирите хиляди е пряко свързано с пророчеството, в което ислямът е издигнат.

Юдо, тебе ще възхвалят братята ти; ръката ти ще бъде върху врата на неприятелите ти; синовете на баща ти ще ти се поклонят. Юда е лъвче; от плячката, сине мой, ти си се възкачил; приведи се, легна като лъв и като стар лъв; кой ще го събуди? Скипърът не ще се отнеме от Юда, нито законодател от между нозете му, докато дойде Сило; и нему ще бъде покорството на народите. Вързвайки ослето си за лозата и рожбата на ослицата си за отбрания лозов клон, той изпра дрехата си във вино и одеждите си в кръвта на гроздето; очите му ще бъдат червени от вино и зъбите му бели от мляко. Битие 49:8–12.

Сто четиридесет и четирите хиляди съвършено отразяват характера на Христос, а Христос, наред с други символични представяния, е „избраната лоза“. Исмаил е определен като „див“ човек в Битие 16:12.

И той ще бъде див човек; ръката му ще бъде против всеки човек, и ръката на всеки човек — против него; и ще живее в присъствието на всичките си братя.

Думата, преведена като „див“, е дивият арабски осел. Представителите на Христос в последните дни яздят върху вестта на дивия арабски осел — осела, на който Христос влезе в Йерусалим, осела, който накрая проговори, след като Валаам го удари за трети път. Вестителите, които прогласиха вестта, дала сила на първата ангелска вест през 1840 г., не видяха уместно и важно пророчество за сто и петдесет години в самата пророческа история, където се намираще вестта, дала сила на движението. Те не видяха два четиригодишни периода в същото това пророчество за време, които предобразяваха историята от 1840 до 1844 г. Лъвът от Юдовото племе сега разкрива светлина от „старите пътеки“, която никога преди не е била виждана, и това е светлина, която е в съгласие с онази светлина, която се разкрива от 31 декември 2023 г. насам. Тя премахва всяко съмнение дали именно ислямът поразява Нашвил. Светлината осветлява символа на Рим, като по този начин се превръща в омега-изявление към алфа-спора през 2024 г. относно разбойниците от твой народ, а също така е и омега-символът на спора относно същия този символ в милеритската история. Тя установява, че ислямът от времевите пророчества на Откровение 9 е външната вест по време на вътрешната история на времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. Ние преподаваме този факт от известно време, но сега той може да бъде доказан върху една линия, която започва в Откровение 9 и завършва в Откровение 11. Третият четиригодишен период, свързан с времевото пророчество за исляма, което се изпълни от 1840 до 1844 г., онагледява времето на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди. При голямото земетресение от Откровение 11 сто четиридесет и четирите хиляди са издигнати като знаме.

В Езекиил тридесет и седма глава издигането на Божия народ като войска е двуетапен процес, който е бил предобразен чрез сътворяването на Адам. Най-напред Адам бе създаден от пръстта, а после Христос вдъхна в него диханието на живота. В Езекиил първото пророчество оформя мъртвите тела, но те все още са мъртви. След това четирите ветрове биват духнати върху телата и те се изправят като могъща войска. Числата тридесет и осем и четиридесет представят тези два етапа.

Ще продължим с тези неща в следващата статия.

След това имаше юдейски празник; и Иисус се възкачи в Йерусалим. А в Йерусалим, при Овчата порта, има къпалня, която на еврейски се нарича Витезда, и има пет притвора. В тях лежеше голямо множество немощни, слепи, куци, изсъхнали, които чакаха раздвижването на водата. Защото Ангел Господен слизаше от време на време в къпалнята и раздвижваше водата; и който влезеше пръв след раздвижването на водата, оздравяваше от каквато и болест да беше болен. Там имаше един човек, който беше болен от тридесет и осем години. Като го видя да лежи и разбра, че вече от дълго време е в това състояние, Иисус му каза: Искаш ли да оздравееш? Немощният Му отговори: Господине, нямам човек, който, когато се раздвижи водата, да ме спусне в къпалнята; но докато аз ида, друг слиза преди мене. Иисус му каза: Стани, дигни постелката си и ходи. И веднага човекът оздравя, дигна постелката си и ходеше. А в същия ден беше събота. Йоан 5:1–9.

„Сега станете“, казах аз, „и преминете потока Зеред.“ И преминахме потока Зеред. А времето, през което вървахме от Кадис-Варни до преминаването на потока Зеред, беше тридесет и осем години, докато цялото поколение на воюващите мъже се изстреби измежду стана, както Господ им се беше заклел. Второзаконие 2:13, 14.